

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות

רוזליה בת יוסף	משולם בן בנדיט	עזרא בן עבדאללה	אסתר בת יוסף	מוניה מיכאל בן יוסף
משה בן דוד	ישראל בן משה	סופי בן לאון	יצחק בן פנחס	מרים בת זאב
צבי בן משה	מסעודה בת אליהו	רחל רעיה בת יוחנן	חיים בן יצחק	מויז בן מנשה
פואד בן עבדלה	רפאל בן שלום	יוסף בן משה	אילנה בת שמעון	ולדימיר סולומון
רבקה בת דוד	שרלוטה בת מאיר	מוטל בן זלמן	שמחה בת סלים	פולינה בת הרש

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל

שנה שנייה	- פרשת בא -	ח' שבט תשס"ז
העורך - צחור נ.	מוצ"ש - חברון - 17:48	הד"נ - חברון - 16:48
		עלון מספר - 128

מאורות הפרשה – "בא אל פרעה"

אמר האדמו"ר זיע"א – "בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו (י, א). יש לבאר על פי מה שאמרתי "ה' לי בעוזי ואני אראה בשונאי" (תהלים קיח) כי ידוע שכאשר אדם יכול להביט ישר בפני שונאו ואין לבו נבהל זהו סימן מובהק שלא יוכל שונאו להרע לו ואין לו מה לירא ממנו ולהיפך אם בכל עת שפוגע בו לבו יפעם וירעש ואינו יכול להביט בפניו אות הוא על נפילת מזלו שנפול ייפול לפניו.

וזהו שהתפלל דוד המלך "ה' לי בעוזי ואני אראה בשונאי" פירושו שיוכל לראות ולהביט בפני שונאיו. והנה "הכבדתי" רומז על מורך ופחד כי דברה תורה כלשון בני אדם ודרך האדם שכאשר לבו מלא מורך ופחד אומר שליבו כבד עליו וזהו שאמר הקב"ה למשה "בא אל פרעה" ואל תירא מפניו "כי אני הכבדתי את לבו" פירוש שכבר הבאתי מורך ופחד בלבו שבכל עת שרואה אותך לבו כבד עליו וזהו סימן מובהק על נפילת מזלו שנפול ייפול לפניך.

ומכאן נבין כיצד נעשו עבדי פרעה "צדיקים" ואמרו: "עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים", אלא כוונתם הייתה שישלח רק את האנשים הידועים בה' הידיעה, כלומר את אלו שהם עובדי ה' ולא את כולם, היינו שהם יראים מהם, ופחדם נפל עליהם, ועל זה אמר משה רבינו ע"ה: "בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו", כולנו עבדי ה' גם הטף ואפילו המקנה שהרי אדם מישראל מצווה על שביטת בהמתו בשבת.

וכל זה "למען תספר באזני בן ובן בנך" (י, ב). ב' דורות דווקא בן ובן בנך, והוא כוונת דברי הגמרא "כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם ובנו בןו תלמיד חכם שוב אין התורה פוסקת מזרעו לעולם לפי שהתורה מחזרת על אכסניה שלה שנאמר: לא ימושו מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ד' מעתה ועד עולם. אמר הקב"ה מכאן ואילך אני ערב לך בדבר זה" (ב"מ פה). כן כאן צווה השי"ת להשריש האמונה בלב בנו ובן בנו ע"י שיספר להם מופתי מצרים ושוב לא תפסק האמונה לעולם.

על כן אמרה התורה "לכם לאות" (יב, יג). פירש רש"י: ולא לאחרים לאות" מכאן שלא נתנו הדם אלא בפנים. היינו דם התמצית של הלב, שכל כולו יהיה לשם שמיים ולעשות רצון ה', ומזה הוראה שלא להראות מעשיו לבני אדם, כי אם בקרבו תוקד אש ומחוץ לא יהיה ניכר.

ומכאן נבין היטב את הציווי "בערב תאכלו מצות" (יב, יח). כי המצה רומזת לענווה, אינה מותפחת. וכידוע התאוות נחלשות לעת זקנה מלבד תאוות הכבוד שאדרבא בימי הזקנה עוד מתגברת. וזהו "בערב" - אף בערב ימיכם, "תאכלו מצות" - יש לכם לעבוד על מדת הענווה.

והיה כי יאמרו אליכם בניכם, מה העבודה הזאת לכם (יב, כו), והרי אין איש יודע על עבודתכם, ויש עניין להודיע ברבים גדולתכם ומעלתכם, ולמען ישמעו וילמדו אחרים, מובא על כך במכילתא: "בשורה רעה נתבשרו ישראל באותה שעה, שסוף עתידה תורה להשתכח.

ויש לבאר מה הקשר שישכחו ל"כי יאמרו ... מה העבודה", ונראה לומר שהלא כתוב "והגדת לבנך" - שזה מדובר על הבן שאינו יודע לשאול לכן "את פתח לך". וכיון שכל אחד מחויב לומר זאת לבנו הקטן על כורחך שאפילו שאינו יודע הבן לשאול, גם כן צריך ללמדו. ואם כן, שכבר לימד את בנו הקטן, אז למה הבן צריך לשאול בשנה הבאה שכבר גדל ושואל מעצמו, הלא שמע בשנה שעברה את התירוץ, כאשר עדיין לא ידע לשאול מעצמו. אלא ששכח הבן משנה שעברה, ולכן שואל כעת. וזהו "והיה כי יאמרו אליכם בניכם" - בזה שישאלו בזה נתבשרו על שכחת עניני התורה, על כן יש לומר להם שכל מי שרוצה בכך יבוא וילמד, והאות הוא "בא אל פרעה" שאותיות "פרעה" במכוון שנה, היינו מלשון שנון ולימוד, ועל כן כל הרוצה ללמוד ולגדול בעבודת ה' ילך אצל החכם הקרוב אליו, ילמד ממנו בבחינת "בא" שחרית מנחה וערבית, ג' פעמים ביום, ואז יצליח ואז ישכיל.

מאורות המידות – שינוי התנהגות

איך יתכן לשנות התנהגות של השני בפרשיות אלו למדים אנו מהתורה את הדרך איך לנהוג באלו שלא זכו לאור התורה. היהודים במצרים היו שרויים במ"ט שערי טומאה והקב"ה לא בא בטענות לבריות אלו שהגיעו לשפל המדרגה.

אדרבא, מוסיף עליהם אהבה ומאיר להם פנים, מכה את המשעבדים אותם במלקות נוראות, וכך בניו אהוביו מתעוררים אט אט לשוב אל חיק אביהם שבשמים. לכאורה אפשר להקשות מדוע לנהוג כך עם בני אברהם יצחק ויעקב, הרי צריך לדבר אליהם קשות על שסטו מדרך אבותיהם הקדושים והטהורים. הוריהם שהיו דבוקים בקשר אמיץ לבוראם, והנה בניהם ירדו מטה מטה, הייתכן. ואולי עוד צריך להלקותם וכו'. אלא שקל חי וקיים תמיד, לפניו נגלו תעלומות לב ויודע את המניעים שגרמו לירידתם למצב כזה, הוא יודע שטירוף הגלות גרם לכך, ויש צורך לחזק את רוחם ולתפחם כדי שיחזרו לשוב דעתם וממילא יחזרו למצבם הטוב. לפעמים נראה שכדי להצליח לשכנע מישהו לעשות מעשה טוב או לשנות מידה רעה, צריך לדבר אתו על הנושא עצמו וזה יגרם שינוי לטובה, אבל הרבה פעמים זה עצמו גורם את ההיפך. וזאת משום שכדי להעיר לשני צריך קודם כל להבין את מצבו, ומה שגרם לו להראות כך, אם מבינים את השני ואומרים לו מילים טובות ומראים קודם כל את הצד החיובי שבו אז הרבה פעמים זה עצמו גורם שהשני ישתנה לטובה, ואף ללא ההערה על הצד השלילי.

מכיוון שעל ידי שמבחינן שמבינים את מצבו, ומחזקים את נפשו, ניתן בו כח להתגבר על הצד השלילי שבו, משום שרואה שיש בו הרבה צדדים חיוביים, וזה עצמו נותן לו חשק להמשיך להתעלות מעלה מעלה. ולמצבים כאלו נקלע אדם בהרבה מקרים, אפילו לגבי עצמו צריך אדם לראות את הצד החיובי ומשם להמשיך לתקן אף את הצד השלילי, וכן האדם בביתו עם בניו ואשתו נצרך לראות תמיד את הצד החיובי, ולשבח תדיר על כך וזה עצמו גורם שירצו לתקן אף את הדברים שצריכים תיקון.

מסופר על ילד שהיה מאחר לבוא לתלמוד תורה ללימודים אחר הצהריים, והרבי לא ידע מה לעשות עם תלמידו המאחר עד שפעם קרה שהילד נשבר מאוד מאיחוריו וסיפר לרבו מה שמתרחש בביתו בצהריים, שכשמגיע לביתו האוכל עדיין לא מחומם ועליו לחכות עד שאמו מכינה לו את המנה על השולחן.

אמר לו רבו: בני שמע לעצתי ועשה כך. בבואך לביתך אמור לאמך תודה רבה שטרחת וסידרת את הבית כל כך מיוחד, ושבישלת וכו' ועל עוד עניינים שסידרה, כך תנהג ותראה נפלאות בס"ד, עשה הילד כן ותוך כמה ימים מאז, כבר לא היה צריך להמתין והכל היה מוכן ומזומן לסעודה בבואו, ואמרה לו אמו לאחר תקופה קצרה שזה שהבין לנפשה ועודדה כשראה שלא עומדת בעומס העבודות זה עצמו נתן בה כוחות חזקים ולהספיק את שאר הסידורים שלא הספיקה.

מאורות הדרש – עבודת ה' היא ללא הפוגה וללא תנומה

בעבודה על התורה והמצוות, אמונה ויראת שמים, אין מנוחה, אין הפוגה ואין תנומה. יכול אדם לעמול שנים על שנים ללא הפוגה בעבודת ה' ולכלל דעה על מנוחה ונפש לא יוכל להגיע, כי אין דבר כזה בנמצא בשטח זה, דרך העלייה בעבודת ה' קשה מאוד ואיטית מאוד ועושים אותה צעד אחר צעד, ולעומתה הירידה ח"ו עלולה להיות מהירה מאוד ולפעמים אפילו בבת אחת, כשנכשלים ונופלים ומתגלגלים בין רגע למטה. כי כך טבע של עליה וזה טיבה של ירידה.

ידוע שבני אדם ההולכים זמן מרובה בקור ושלג מתחילים לחוש שעפעפיהם נדבקות לתנומה, אך אבוי להם אם יתרפו באותה שעה ויכנעו לתנומה כי ממנה כבר לא יקיצו יותר לחיים. ואלה שיודעים על כך יאמצו את כל כוחותיהם להתגבר על תקיפת השינה, בהכירם שחיייהם תלויים בכך.

כמו כן בדרך עבודת ה' המלאה מכשולים וכישלונות, שכל תנומה קלה בה סכנה היא לנשמה, ויש לו לאדם להתגבר בלי הרף על הנטייה לשינה והתרשלות שמתעוררת בו מפעם לפעם. ויכול אדם להגיע למדרגה עליונה בתורה ועבודת ה' ובאם רק יחלוף בו הרהור שמותר לו כבר לנוח קמעא, מיד יחשוף את עצמו מול סכנת אויבו בנפש הוא יצרו הרע, שקם עליו ושם אותו מטרה לחיצי רעלו. העבודה התמידית היא היא נשק המגן נגד החיצים הללו, ובאם יתרפה בה מגינו נשבר והחיצים עלולים לפגוע ולהכריעו. הנה לנו תמונה בפרשה ממצאות הדברים האמורים.

בני ישראל היוצאים ממצרים ראו לנגד עיניהם אותות ומופתים מן השמים שלא שזפתם עין בשר ודם לא לפנייהם ולא לאחריהם, והגיעו למדרגה עליונה של אמונה עד שהתורה בעצמה מעידה בהם "ויאמן העם". האמינו וידעו שהם יוצאים בני חורין והולכים לקבל את התורה ולאחר מכן לרשת את הארץ, ודבר ה' אמת ומשה נאמן ביתו. והנה בא הניסיון ומיד נכשלו. פרעה רודף אחריהם ברכבו ופרשיו והם נתקפים בבהלה ויש בהם כיתות שרוצות לחזור לעבדותם במצרים. ומה עם כל האותות והמופתים וההתגלות האלקית שהם עצמם עדים היו להם? איככה זה יעלה על דעתם שמה מוציאם למדבר למות שם? אלא שעל עבודת ה' ואמונה יש לעמול ללא הרף וללא הפוגה וכל תנומה קלה בהן סכנה בה לתרדמה שאין אחריה יקיצה ח"ו.

מאורות הזוהר – "מהו הענין לספר ביציאת מצרים ויאמר ה' אל משה בא"

ר' יהודה פתח ואמר, אשרי העם יודעי תרועה וגו'. כמה צריכים בני אדם ללכת בדרכי הקב"ה, ולשמור מצות התורה, כדי שיזכו על ידה בעולם הבא, ולהציל אותם מכל המשטינים למעלה ולמטה. כי כמו שיש משטינים בעולם למטה, כן נמצאים משטינים למעלה, העומדים להשטין על בני אדם. איננו דעבדין פקודי וכו': אלו שמקיימים מצות התורה והולכים בדרך הישר, ביראת אדונם, כמה הם מליצי טוב, העומדים עליהם למעלה כמש"א, "אם יש עליו מלאך מליץ אחד" וגו'. וכתוב "ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר". משום זה אשרי הוא מי ששומר מצות התורה.

אמר לו ר' חייא וכו': א"ל ר"ח אם כן למה צריכים כאן מלאך שיהיה מליץ על האדם, והרי כתוב, "כי ה' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכוד". וכתוב "ה' ישמרך מכל רע". שהקב"ה רואה כל מה שעושה אדם בעולם הן טוב והן רע וכן הוא אומר, "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה'". וא"כ למה לי מלאך, להמליץ או להשטין. אמר ליה ר' יהודה וכו': א"ל ר"י, הכל ודאי הוא כן, שהקב"ה רואה הכל, אבל הרי כתוב, "וגע אל עצמו ואל בשרו". וכתוב, "ותסיגני בו לבלעו חנם". שזה להראות, שנמסר הרשות לצד האחר, להשטין על דברי העולם, ושיהיו נמסרים בידינו. וכל אלו הם דברים נסתרים לפני הקב"ה, ואין אתה ראוי ללכת אחריהם לחקרם, משום שהם חוקי הקב"ה ובני אדם אינם מותרים לדקדק אחריהם, חוץ מאלו צדיקי אמת, היודעים סודות התורה, והולכים בדרך החכמה לדעת אלו דברים הסתומים שבתורה. וז"ש אשרי העם יודעי תרועה וגו'. כלומר, שיודעים דרכי השי"ת שמריע ומטיב ע"י שליחים, אע"פ שיכול לעשות בעצמו. וכן כאן בכתוב "בא אל פרעה", רצה הקב"ה שפרעה ישלח את בני ישראל, אע"פ שהיה יכול להוציאם בעל כרחו.

פקודא בתר דא וכו': המצווה שלאחר זו, הוא לספר בשבח יציאת מצרים, שהוא חוב על האדם לעולם לספר בשבחים האלו. כך העמדנו, כל אדם המספר ביציאת מצרים, ושמח בספור ההוא בשמחה עתיד הוא לשמוח עם השכינה לעולם הבא, שהיא שמחה מכל צד, שזה הוא אדם השמח באדונו, והקב"ה שמח בספור ההוא שלו. ביה שעתא כניש וכו': בה בשעה, מקבץ הקב"ה את כל החבורה שלו, ואומר להם, לכו ושמעו הספור של השבח שלי שמספרים בני, ושמחים בגאולתי. אז מתקבצים כולם ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים ספור השבח ששמחים בשמחת הגאולה מאדונם, ובאים ומודים להקב"ה, על כל אלו הנסים והגבורות ומודים לו על עם הקדוש שיש לו בארץ ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם.

כדי אתוסף ליה וכו': או נתוסף לו כח וגבורה למעלה. וישראל בספור ההוא נותנים כח לאדונם, כמלך שנוסף לו כח וגבורה בעת שמשבחים גבורתו ומודים לו, והכל יראים מפניו ועולה כבודו על כולם. ומשום זה, יש לשבח ולספור בספור הזה, כמו שלמדנו. כעין זה חוב הוא על האדם, לספר תמיד לפני הקב"ה ולפרנס הנס בכל אלו הנסים שעשה. ואי תימא אמאי וכו': ואם תאמר, למה הוא חוב לספר את הנסים, והלא הקב"ה יודע הכל, כל מה שהיה ויהיה לאחר מכן, ולמה הפרסום הזה לפניו על מה שהוא עשה והוא ידע?

ומשיב: אלא ודאי צריך האדם לפרנס הנס ולספור לפניו מכל מה שעשה, משום שאלו המלות עולות, וכל הפמליא של מעלה מתקבצים ורואים אותם, ומודים לפני הקב"ה, ועולה כבודו עליהם למעלה ולמטה. כגוונא דא מאן וכו': כעין זה, מי שמספר ומפרט את חטאיו, מכל מה שעשה, ואם תאמר, למה צריך זה. הוא משום שהמקטרג עומד תמיד לפני הקב"ה כדי לספור ולתבוע על עבירות של בני אדם, ולתבוע עליהם דין, כיון שהאדם מקדים עצמו ומפרט חטאיו כל אחד ואחד, אינו משאיר פתחון פה למקטרג ההוא, ואינו יכול לתבוע עליהם דין. כי תמיד הוא תובע דין תחילה, ואח"כ מספר ומקטרג, פלוני עשה כך.

וע"כ צריך האדם להקדים אותו ולפרט חטאיו. כיון דמקטרגא חמי וכו': כיון שהמקטרג רואה את זה, אין לו פתחון פה עליו, ואז נפרד ממנו מכל וכל. ואם חוזר בתשובה טוב, ואם לא, הרי המקטרג נמצא עליו, ואומר, פלוני שבא לפניך והתודה בעזות פנים, בעט באדונו, חטאיו כך וכך. ע"כ יפה שיזהר האדם בכל אלו, כדי שימצא עבד נאמן לפני הקדוש ברוך הוא.

מאורות היכל הברכה – "ולא יתן המשחית לבא אל"

כתב הסבא קדישא מהר"א זיע"א [שמות, כ"ג] ר"ת אליהו שומר מן המגפה בעת שבא לישראל, נסתלק חיות הקליפות לגמרי בסוד ולא יתן עליה לבנה, כי לבנה הוא המחיה הקליפות ובעת הסתלקותו משם מתים כל המשחיתים והבן ועין באוצר החיים במצוות אלו לא יתן עליו מנחת סוטה וחוטא".

מאורות הסיפור החסידי – מי האיש החפץ עושר....

מי האיש החפץ עושר... - בוש ונכלם היה ר' יצחק חסיד, כאשר הלך בפעם הזו לבית רבו הצדיק רבי משה קוברינר, כבושת גנב כי ימצא. זה עשרות בשנים שהוא מסתופף בחצרות קודשם של "היהודים הטובים" ומימו לא עלה בלבו ולא במחשבתו שידבר עם רבו, כדברים האלה אשר הוא בא לדבר עתה.

כל עסקיו עם רבותיו בחפצי שמים בלבד היו בעל היה בעמיו ר' יצחק חסיד, ומדוכא בעוני ונצרך לישועה מיום שנולד, וכי משום כך ילך הוא ויבטל את רבו מעבודתו ויטרידהו בדברים, שאינם מטרידים גם אותו אלא בשעה שאין יום ואין לילה? התחת אלוקים הוא רבו, אשר מנע

ממנו פרנסה בכבוד שילך לתבוע ממנו כי הוא ישיב לו את אשר נמנע, ואם ה' לקח ולא נתן - הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אפילו מחשבת עזב אחת לא יצליח השטן להכניס לו בלבו, בגלל עניו, למנעו מלעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב.

"שישו בני מעי", רגיל היה ר' יצחק לומר לעצמו, שישו בני מעי כי קלים אתם ואינכם מכבידים על רגלי, מלרקוד בזמר לפני הקב"ה. ועוד היה ר' יצחק חסיד רגיל לומר לעצמו ולאחרים, אין הקב"ה זקוק לעצות טובות אפילו של צדיקו למי יתן עושר ולמי יפתח את אוצרו הטוב. נאמן הוא לבדו על אוצרותיו שלו, אבל כולנו אנו זקוקים לעצותיו של הצדיק שיורנו שלא ניטה מדרך האמת ומעבודת ה' תמה. ומה לנו עוד לבקש מן הצדיק חוץ מן העצה הזו, "הדריכנו באמתך ולמדנו"... אלא כשבגרו רוב בנותיו וגם האחרות הגיעו סמוך לפרקן ולא זימן לו הקב"ה עדיין זיווג לאחת מהן, ובביתו אין מאומה והשדכנים מוקירים רגלם מביתו, ואשתו ובנותיו שרויות בעצב גדול, והעצבות מחלה ממארת היא, אמר הרבי הזקן, אשר כל הבא בד' אמותיה, מיד הוא נדבק ממנה. ויודע הוא ומרגיש בלבו כי הוא מופרע מעבודת ה' תמה.

בכל אשר תציק לו אשתו באמרה אליו כל היום: יצחק, הלא בנותיך הן, למה פניך תסתיר מלראות בצערך?! אז נכמרו רחמיו על אשה זו ועל בנותיו, על כי לא ראו מימיהן כיצד עובדים את ה' בשמחה מחוסר כל, אצל הרבי לא היו ואת עבודתו לא ראו ואת אשר ראה הוא - אין די בו להיות טופח על מנת להטפיה לאחרים ולא לאשתו ולבנותיו. אז פרש את כפיו בתפילה לפני ריבון העולמים וכך הייתה תפילתו: ריבוננו של עולם, גל עיניהן של אשתי ובנותיי ותדענה, כי העולם ומלואו וכל מחסורי איש בכל שנות חייו, אינם שווים אנחה אחת המבטלת את האדם מעבודת ה' בשמחה.

ואם לאו, תן להן די מחסורן אשר יחסר להן למען לא תהיינה שרויות בעצב. אכן, לא אשתו ולא בנותיו הגיעו למדרגתו של ר' יצחק בעבודת השם וגם את ר' משה קוברינר ואת דרכו ב"עבודה" הן לא ראו, היכול איפוא איש להתפלא כי תפילתו של ר' יצחק שבוודאי עשתה רושם בשמים, לא עשתה רושם על בני ביתו של ר' יצחק חסיד, ואשתו מקל וחומר? [לוקט מ"נפלאות ישראל"]

מאורות לילדים ונוער – הרה"ק רבי יהודה אריה לייב מגור זצוק"ל

נר להגליו הייתה שיטת זקנו הרי"ם, תורה וחסידות כרוכים יחדיו, וכשם שהוא עצמו - אף בהיותו אדמו"ר לאלפי חסידים - לא פסיק פומיה מגירסא ומחידושים, כך היה דורש מאנשיו.

די היה ברמיזא. מעשה שנכנס אצלו אברך פעם ראשונה, אחרי נשואיו, העיף בו מבט ואמר בקצרה: "עליך להיות חסיד, האי מאן דבעי למיהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין...". ואותו אברך שהבין דבר מתוך דבר, לא חזר להיראות בפניו עד שידע בעל פה את כל המסכתות מסדר "נזיקין" על בורין.

מרגלא בפומיה לזרז לאברכים: "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל", פירוש, מי ששומר על יהדותו. "הרחק משכן רע" נהג לדרבן אותם בלשון התנא ולפרש "איזהו שכן רע, שהוא בגופו של אדם? זה יצר הרע! וכיצד תתרחק ממנו? הוי אומר: כשתתקדש אף במותר לך, בעניני רשות, כי כשהאדם נמשך אחרי דברים המותרים מעניני עולם הזה, אף שאינו חוטא בפועל, הרי בזה הוא מתקרב ליצר הרע, והיה לפעמים אומר: "אתם מחפשים דרך בעבודת הבורא, בחסידות? הא לכם, מעניקים במתנה את הלב לקוב"ה, וזה הכל!"

כן אמר: דוד המלך נשבע לאביר יעקב "אם אבוא באהל ביתי, אם אעלה על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני - עד אמצא מקום לה", להודיעך שכל מעשיו הליכה ושינה היו בכדי להביא להשראת השכינה בתחתונים. "אם אתן שנת לעיני", הכוונה, שלא תהיה השינה שנת לעיני, לצרכים הגופניים שלי, אלא בעבור אמצא מקום לה'. נסתלק בה' בשבט שנת תרס"ה [לוקט מ"מריצי תורה מעולם החסידות"]

החידה השבועית -

א. האם בשנה השלישית ששהו ישראל במדבר עשו את הפסח?

ב. היכן שמו את הדם במשקוף, בפנים הבית או בחוץ?

ג. מה הפירוש "והעברת"?

ד. מה הפירוש "והיה לך לאות"?

משולחן נאמן אשכול אבית המדרש "אור שלום" קריית ארבע ג.ב. 88 מיקוד 90100

ה'שיעור השבועי המקיים בכל יום מאושי בבית גב"צ מקלט בניין 400 כשעה 20:30 הציבור מלפאן